

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2420/06
26.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући по тужби осуђеног АА, на издржавању казне у Казнено-поправном заводу у __, против оспореног решења Министарства правде Републике Србије - Управе за извршење заводских санкција, бр. 24-01-143/2006-18 од 06.3.2006. године, у нејавној седници већа одржаној дана 26.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог одбијена је, као неоснована, жалба осуђеног АА и потврђено ожалбено првостепено решење управника Казнено-поправног завода у __, бр. 24-2075/2006-01 од 16.2.2006. године. Иначе тим потврђеним решењем од 16.2.2006. године одбијена је, као неоснована, притужба осуђеног АА изјављена због непружања му здравствене заштите током издржавања казне у овој установи.

Осуђени побија законитост оспореног решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде Закона о извршењу кривичних санкција. Не спори да је притужбом побијао само да му је ускраћено право на здравствену заштиту услед не пружања стоматолошких услуга. Међутим, истиче да је дана 07.2.2006. године ову притужбу упутио директору Управе преко КПЗ "ББ", који је иначе био надлежан да по истој поступи, али да је и поред тога по истој решавао наведени управник КПЗ као стварно ненадлежан орган. Такође, по тој притужби исти није ни благовремено у законском року решио доносећи ожалбено првостепено решење, јер је притужбом обухваћен и период времена од новембра месеца 2004. године. Због свега наведеног из садржине тужбе произлази да осуђени предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења, предложио је да суд исту одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу одредбе чл. 38. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом чл. 39. ст. 1. истог закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, и по оцени овог суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу осуђеног изјављену против наведеног првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, те правилној примени материјалног права. Ово стога, што су у складу са одредбом чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01) у образложењу ожалбеног првостепеног решења, на основу доказа у управним списима (службене белешке о евиденцији долазака осуђеног код стоматолога), детаљно наведени неопходни сви конкретни чињенични разлози у то не само у погледу временских термина (датума) када су осуђеном вршене стоматолошке услуге, већ такође и које су му конкретне услуге тада биле пружане. Због тога су неосновани само паушални наводи тужбе да је чињенично стање погрешно утврђено у управном поступку, будући да су све ове одлучне чињенице у овој управној ствари правилно и потпуно утврђене, као и да се све ове конкретне чињенице даљим наводима тужбе уопште не оспоравају. Стога је, по налажењу Врховног суда, правилно, на основу чл. 114. Закона о извршењу кривичних санкција, одлучено у свему како је то већ напред наведено у диспозитивима ожалбеног и оспореног решења.

Такође су цењени наводи тужбе да је првостепени орган решавајући по овој притужби донео ожалбено првостепено решење као стварно ненадлежан орган. Међутим, суд налази да су исти неосновани, јер је одредбом чл. 114. ст. 2. Закона о извршењу кривичних санкција изричито прописано да је управник завода или лице које он овласти дужан притужбу пажљиво испитати и о њој донети решење.

Коначно, цењени су и наводи тужбе да по поднетој притужби управник КЗП није донео ни благовремено у законском року своје решење, па Врховни суд Србије налази да су и ови наводи неосновани, јер је и према самим наводима тужбе осуђени своју притужбу поднео дана 07.2.2006. године а из ожалбеног

према самим наводима тужбе осуђени своју притужбу поднео дана 07.2.2006. године, а из објављеног првостепеног решења се види да је исто донето већ дана 16.2.2006. године, односно у оквиру прописаног рока од 15 дана из цитираног чл. 114. ст. 2. Закона о извршењу кривичних санкција. При том, на ово није уопште од утицаја и сам обухваћени временски период из притужбе (односно период на који се иста односи), већ само када је притужба поднета и да ли је у наведеном року од 15 дана решено по истој.

Са изнетих разлога, налазећи да су неосновани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закона на штету осуђеног, Врховни суд Србије је, применом одредбе чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 26.5.2006. године, У. 2420/06

Записничар, Председник већа - судија,

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК